

Rekao je danas, na misi zornici, naš dobri župnik da je veliki dan milosti u našoj župi. Nisam ga odmah shvatio, valjda mi je još bilo rano. No, nakon nekoliko trenutaka, pogotovo kada je on dalje nastavio govoriti, shvatio sam da se strašno veseli VELIKOJ ISPOVIJEDI koja se danas održava u cijeloj našoj župi. I stvarno je to, i organizacijski i tehnički, strašno puno posla za našega župnika i još tri svećenika koja su mu na raspolaganju. A i dosta "posla" za drugih 10-tak svećenika koji će doći iz drugih župa da pomognu oko velike ispovijedi prije Božića.

No, nije dobri župnik mislio samo na te organizacijske brige. NE. Puno više je on mislio na silne milosti koje će nam danas u našu župu donijeti naš Gospodin, njegovi sveti i blaženi te njegovi anđeli. DANAS ĆE SE U NAŠOJ ŽUPI DOGAĐATI VELIKE MILOSTI. Jer sakrament ispovijedi je nešto bez čega

nema ni vjere, ni obraćenja, ni oproštenja grijeha a, što je najvažnije

NEMA

DOŽIVLJAJA

PRIMANJA

ŽIVOGA

BOGA

u sebe putem hostije. A da je tako, dragi župnik je to potvrdio jednom "crticom" iz svojeg života. Rekao je da je u pripremi za svoju Mladu misu skoro godinu i pol dana molio za jednu dragu osobu da obavi sakrament velike ispovijedi. I u tih godinu i pol dana nije se ništa dogodilo, ta osoba nije otišla na veliku ispovijed. A onda,

SLAVA

GOSPODINU,

dan prije njegove Mlade mise, ta osoba je otišla na ispovijed te se ispovjedila i pričestila. I puno plakala. I rekao je da mu je to bio najljepši dar koji mu je Gospodin mogao dati za taj njegov veliki dan.

I osjetio sam to tokom cijelog dana, da se nešto prekrasno događa u našem gradu, u našoj župi.

Ne znam zašto, ali puno su mi bile u mislima i razgovorima osobe koje se ne mogu ispovjediti. Radi života u grijehu, radi borbe s bolesti, radi života bez Gospodina. Puno takvih ljudi poznajem i zato nije ni čudno što mi je stalno u mislima koliko grijeha ima u našoj župi. A tome često "kumujemo" i mi vjernici koji sebe smatramo vjericima, skoro redovno hodamo na mise, a zapravo nam je vjera slaba i površna ili kako bi rekao naš župnik da nam je vjere plitka. Puni smo riječi i vanjskih znakova vjere ali premalo ju svjedočimo i premalo ju živimo.

Između ostalog, tome doprinosi i naš krivi pristup ovom sakramentu ispovjedi. Čekajući ujutro u redu za ispovijed, vidim da se redovi dosta brzo miču. BRZO TO MI NEKAKO ISPOVJEDAMO SVOJE

GRIJEHE.

PREBRZO. A u pripremi za ispovijed, župnik je 15-tak minuta čitao s oltara razna pitanja i podsjetnike koji su nas trebali pripremiti za dobru ispovijed. Ne znam koliko smo svi mi od toga zapamtili. Mislim da je puno bilo takvih situacija koja mi se dogodila u ljetu kada smo bili na župnom hodočašću na Mariji Bistrici. Ispred supruge i mene došla je na red za ispovijed jedna žena. Ušla je unutra i počela se glasno ispovijedati: "Ja vam velečasni nemam grijeha. Idem svaku nedjelju na misu, redovni dajem obiteljski dar, ne kunem. Ali, moja susjeda, koja vam je to grješnica ...". Izgleda da ju je u tom trenutku svećenik, koji ju je ispovijedao, prekinuo jer je preglasno govorila pa se onda valjda zbog toga više nije čulo što ispovijeda. Mi smo se svi pogledali i išlo nam je na smijeh. ALI,

TO

NIJE

BILO

SMIJEŠNO,

TO

JE

BILO

ŽALOSNO.

A vjerujem da nas ima jako puno koji idemo na ispovijedi i mislimo da imamo malo grijeha za ispovijedi a da drugi oko nas imaju toga puno više.

A meni, meni je ovih dana, kada sam pomislio na današnju ispovijed, najviše "po glavi hodao" grijeh propusta. Prije nisam ni znao za taj grijeh. Ali kada sam, kroz pažljivo slušanje misa i neke knjige, shvatio da nije dovoljno da mi ne činimo grijeh nego da moramo svjedočiti svoju vjeru, da moramo druge, koji nisu toliko u Gospodinu, pozivati i podsjećati na Gospodina, da moramo druge oko sebe upozoravati ako griješe, ako psuju, lažu, krađu i dr., onda mi se "otvorilo" koliko često griješim grijehom propusta.

Pa oholost, i ona obična, da sam bolji čovjek od drugih. I ona kršćanska oholost, da sam bolji vjernik od drugih.

Pa srditost, lijenost, pa nepoštivanje posta, pa licemjerje, itd. I to svi ti grijesi imaju više podvrsta i više situacija u kojima sam ih učinio.

BOŽE, HVALA TI ŠTO SI MI DAO DA VIDIM SVOJE GRIJEHE!

A onda, na kraju, uvijek dodam "I sve druge grijehе kojih se nisam sjetio i koje nisam ispovjedio", jer sam sigurno nešto zaboravio.

I, nakon takve ispovijedi, ne pada mi napamet da se prisjetim i da razmišljam o grijesima drugih. Ali jedan grijeh, koji razara mnoge odnose muža i žene, djece i roditelja, ljudi i Boga, brata i brata, je GRIJEH NEOPRAŠTANJA. STRAŠAN GRIJEH!

Dao vam Bog milosti i snage da ispovjedite takav grijeh. Bez njega će te istrnuti iznutra i nećete doći do Gospodina. Gospodin je rekao "IDI I PRVO SE POMIRI S BRATOM...". Mnogi to ne čine, idu na ispovjedi i ne predaju Bogu svoju srditost i srdžbu prema nekome, bližnjem ili daljem. Tada čine još strašniji grijeh. LAŽU GOSPODINA.

Zato, ako se sjetite nečega što niste, iz skrivenih namjera ili zaboravnosti, ispovjedili, otidite odmah drugi dan do svećenika i predajte to Gospodinu. JER NE ZNATE NI DANA NI ČASA K ADA
ĆE
SE
OD
VAS ZATRAŽITI
RAČUN.

I ne gledajte u "tuđa dvorišta", nemojte biti sudac da se metrom kojim vi mjerite ne bi vama mjerilo.

IDITE I POMIRITE SE SA SOBOM I S DRUGIMA. GOSPODIN VAS ČEKA.

Â

A one, koji se prema crkvenim pravilima ne mogu ispovjediti ni pričesti, GOSPODIN TAKODER

ČEKA

DA

DOĐU.

Istina, oni se

ne mogu ispovjediti i ne mogu dobiti

ŽIVOGA

GOSPODINA

U

SEBE.

Ali, mogu nešto drugo, mogu u skrušenoj molitvi, ja to najradije činim na koljenima, ispovjediti i predati Gospodinu svoje grijehе i tražiti da im ih Gospodin oprosti. Što će i kako će Gospodin s tim njihovim grijesima neka prepuste Njemu. PA

I

ON

SAM

JE

REKAO

DA

NIJE

DOŠAO

ZBOG

PRAVEDNIKA

NEGO

GRIJEŠNIKA.

A

S

PUNO

MOLITVE

DAT ĆE

IM

JEDNOM

U

ŽIVOTU

DA

GA

PONOVNO

PRIME

U

SEBE

ŽIVOGA. Tu su vam i Molitve

Svete Brigite.

MOLITE

I

VJERUJTE.